

ikke, at enten Thinget eller noget Udvalg har ſtuffet den Tilid, ſom gjentagne Gange paa lignende Maade er viiſt det. Jeg vil alſaa tillade mig at ſtemme for Forſlaget, ſom det foreligger.

Dinesen: Egeoverfor de Yttringer, ſom det ærede Medlem, der nu talte, vendte perſonlig mod mig, ſkal jeg kun ſige, at jeg har ikke fremdraget Udvalgets Forhandlinger paa anden Maade, end at jeg har nævnt den Kjenſtgjæring, at der fandt ſaadanne Forhandlinger Sted, og at Udenrigsministeren var tilſtede i Udvalget og gav ſaadanne Oplyſninger. Den Karakteriſtik, jeg har givet af, hvad der dengang fandt Sted, er, at jeg har ſagt, at efter min Formening var man tilfreds med Oplyſningerne, og det faſtholder jeg. Det er fremdeles min Formening, og der fremkom Intet, der kunde give mig Grund til at have nogen anden Formening.

Boſſen: Det er denne Formening, ſom det ærede Medlem ogſaa udtalte forrige Gang, ſom jeg benægter, at han har nogen Ret til at udtale.

Schiørring: Da Folkethinget dog heldigvis ikke ligger i aabenbar Feide med den nuværende Regjering, og da en fredelig Samvirken og Forhandling forud for et eller andet Skridt ikke er udeluſtet, forekommer det mig rigtignok, at det havde været naturliggere, om de Herrer Forſlagsſtillere, inden de fremkom med deres Forſlag, havde forviſſet ſig om, hvorvidt den af dem valgte Form, hvorunder vi ſulde ſættes i Kundſkab om de udenrigſke Forhold, var acceptabel for Regjeringen. Det er efter min Formening en Forſømmelſe, at de ikke have gjort dette. Paa den anden Side maa jeg erkjende, at, naar Regjeringen er ſuldstændig villig til at ſætte os i Kundſkab om diſſe Forhold, men har Indvendinger at gjøre mod den Form, hvorunder Mæltallet har tænkt at erholde en ſaadan Kundſkab, havde det ligget ſaare nær for Regjeringen at opſtille Ændringsforſlag i ſaa Henſeende; det er efter min Mening en Feil, at dette ikke er ſket. Ved denne Tilbageholdenhed fra begge Sider ere vi komne ind i en meget uheldig Stilling. Dette gjælder navnlig om de Medlemmer, der ſom jeg ſuldstændig billige det Skridt, ſom her er foreſlaaet, men paa den anden Side mene, at vi fortrinnsvis i ſaadanne Forhold bør tage et ſaadant Henſyn til Regjeringen, ſom vi kunne. Der er vel enkelte Udtryk i Beſlutningen, ſom juſt ikke have forekommet mig heldige; men mine Betænkeliqheger i ſaa Henſeende ere rigtignok forvundne efter den ſærdels fredelige og moderate Motivering, ſom vi have hørt af den ærede Ordſører for Forſlagsſtillerne. Det forekommer mig derefter at være ſuldstændig klart — ſelv om et eller andet Udtryk ſulde være mindre heldigt — at det ikke i mindſte Maade er noget mod

Regjeringen fjendtligt Skridt, der her gjøres, eller at der i mindſte Maade her er Tale om noget ſaadant. Hvad endelig det ſtore Spørgſmaal angaar, om det ſkal være et offentligt eller et hemmeligt Møde, da er jeg meſt ſtemt for et Udvalg, et hemmeligt Møde. Det forekommer mig, at naar i et ſaadant Møde Udenrigsministeren havde udtalt ſig for os, ſkulde man her have Afgang til at rette Spørgſmaal til ham. Man kunde da beſvare dem eller undlade at beſvare dem, efter ſom han fandt paſſende, men netop paa Grund heraf ſynes det mig, at Forhandlingen helſt maatte ſte i et hemmeligt Møde uden Tilhørere, idet netop en Undladelſe fra Ministerens Side af at ſvare kunde i et offentligt Møde fremtræde paa en mindre heldig Maade. Hvorfor ſkulle vi dog have Krig paa et Omraade, hvor ſlet Ingen ønsker Krig, og hvor det ogſaa vilde være uforſvarligt, om Noget ønskede det? Der kan være Stridspunkter nok endda. Det forekommer mig derfor, at man bør gjøre Forſøg paa at komme ud af denne uheldige Stilling, og jeg vil gjøre dette Forſøg, nemlig foreſlaa Sagen udfat. Jeg tror, at der er mange ærede Medlemmer, ſom ville være enige med mig i, at i en Sag angaaende vore udenrigſke Forhold bør vi optræde med den ſtørſte Forſigtighed, og at vi derfor, naar et Forſlag, ſom i ſaadanne Sager er kommen til at foreligge, møder beſtemt Modſtand fra Regjeringens Side, ialtſald bør tage os Betænkningstid. Naar et Udvalg blev neſfat i Anledning af denne Beſlutning, vilde dette kunne forhandle med Regjeringen og muligvis med ſtor Lethed enes med den om den Form, hvorunder vi kunne erholde den Kundſkab om de udenrigſke Forhold, hvorom Taleren er. Muligvis vilde ſaadanne Forhandlinger ikke føre til noget Reſultat, og vi vilde da faae en Indſtilling, hvorom vi kunde tage Beſlutning efter de Henſyn, ſom vi da maatte finde Anledning til at tage. Jeg foreſlaar derfor, at Sagens Behandling ſtandses og at den henviſes til et Udvalg paa 9 Medlemmer.

Formanden: Forhandlingen vil alſaa nu dreie ſig om det ſtillede Forſlag. Jeg antager, at, da Forhandlingen om dette Forſlag om Behandlingens Standſættning og Henviſning til et Udvalg i ſine Hovedtræk vil falde ſammen med Forhandlingen om ſelve Forſlaget til Beſlutning, vil jeg anſe de Talere, der ere indtegnede om

Rettelſer.

S Hall's Foredrag Sp. 4450 udgaaar S. 16 — 15 f. n.: „Derfor — i 1870“ og Sp. 4454 S. 16 — 14 f. n.: „Med Henſyn — fra denne“.